

Проповед 272

Божие семейство

Прочит: Галатяни 3, 26 - 29

Скъпи братя и сестри,

Ние живеем във време, в което семейството не представлява особена ценност. Много хора говорят за семейството като за отживелица, като за нещо, което принадлежи към миналото, като за нещо обречено да умре. Както между другото се говори и за вярата в Бога. Нашият свят е готов да ги отпише и да не се занимава повече с това. Ние, хората, вярваме в какви ли не странни неща. Вярваме на астролози, врачки и хороскопи, превръщаме нещата около нас в свои идоли, а не можем да повярваме в Бога и във факта, че Бог иска да сме част от Неговото семейство. Една история от Индия ни разказва за един гуру, който живеел с последователите си. Веднъж на ден, по залез слънце, учениците му се събирали, за да чуят словото, което бил приготвил за тях. Един ден на мястото, където се събирали, се появила една котка и, където и да отивал гуруто, котката го следвала. И така, всеки път, когато изнасял словото си, котката се мотаела в краката на учениците и ги разсейвала, и те не можели да слушат това, което им говорил. Виждайки това, гуруто наредил котката да се връзва 5 минути преди всяко събиране, за да не им пречи. Минало се известно време и гуруто умрял. Най-възрастният му последовател станал гуру и наредил преди всяко събиране котката да се връзва. След време и котката умряла. Тогава гуруто заповядал на учениците си да намерят друга котка, за да има какво да връзват.... Такива сме ние, хората - толкова лесно се прехласваме по култове, човешки учения и традиции, които сами си измисляме и после сами се заробваме да ги следваме. Следване, което с времето се превръща в маниакална зависимост, от която повече не можем да се измъкнем. Библията ни говори за един съвсем друг тип зависимост, не заробваща, а освобождаваща. Не тежаща, а облекчаваща, не трудна, а лесна - зависимостта от Бога. Всеки човек е свободен да избере дали да живее в такава зависимост или не, дали да бъде с Бога или не. Тази зависимост обаче не е тежка, тя е като да принадлежиш към едно добро семейство - тук царят взаимоотношения на любов и грижа. Днес ние ще говорим точно за това - как ставаш член на Божието семейство и какво трябва да правиш като такъв.

1. Малко предистория. В предните няколко стиха апостол Павел говори за закона и обещанията на Бога. Говори за това, че в началото, още от времето на Авраам, бащата на вярата, важно беше обещанието и вярата, а не законът. Павел настоява за това, че законът беше средство, с което Божият народ можеше да бъде придружаван до вярата, да бъде близо до Бога. Законът е наръчник, набор от правила как да практикуваш вярата си, но изпълнението на тези правила няма да те доведе до Бога, ако нямаш вярата. За апостол Павел законът има една единствена задача - да доведе и подготви човечеството за идването на Исус Христос. Двата стиха преди разглеждания пасаж казват точно това (Гал. 3, 24-25): ***"Така законът стана за нас детеводител, да ни доведе при Христос, за да се оправдаем чрез вяра. Но след идването на вярата не сме вече под ръководството на детеводител."*** Законът е даден, за да ни доведе до Спасителя, чрез него ние разбираме, че можем да се спасим само чрез Божията милост, а не чрез нашите дела - чрез вяра, а не чрез дела по закона. Когато Исус Христос дойде, тогава законът

загуби своето значение. Вече нямаше нужда от закон, написан на каменни плочи, свитъци или хартия, защото, след идването на Христос, хората се спасяват чрез вяра в Него; и, след покаянието и новородението, законът, всичко онова, което християнинът трябва да бъде и да върши, е написано в сърцето на вярващия. Как е написано всичко това в сърцата на вярващите? Новият завет познава само един начин: **"Чрез дадения нам Свети Дух"**. Светият Дух е Този, Който ни учи какво да правим и как да станем Божий народ. Той е силата на живота ни, без Него не можем да живеем живот на вяра, не можем да следваме Бога. Чрез Светия Дух можем да се приближим до Бога и да преодолеем различията между нас, хората: **"Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, нито женски; защото вие всички сте едно в Христос Исус."** Всички са едно - ние ставаме едно семейство чрез вярата си в Бога, чрез делото на Исус Христос на кръста и чрез действието на Светия Дух. Бог ни вика в Своето семейство, премахва всички пречки, освобождава ни от ограниченията на закона и ни прави едно - ние ставаме едно семейство, деца по обещание.

2. Как можем да станем Божии деца? Това е важен въпрос. Важен е за всеки един човек. От това дали ще станем членове на Божието семейство зависи много, от това зависи всичко, зависи вечността. Как един човек може да стане Божие дете? Апостол Павел описва две важни стъпки: **"Защото всички сте Божии синове чрез вяра в Исус Христос."** На първо място е вярата. Нищо не може да я замести. Ако можете да прочетете всички книги, които се отнасят за Бога, ако имате знание за всеки детайл в Библията, ако дори сте научили всяка буква от Божието слово наизуст, а нямате вяра, нищо не сте постигнали. Вярата е в основата на всичко, вярата е в основата на нашите взаимоотношения с Бога. Но не вярата по принцип. Много хора днес казват: Хубаво е да вярваш в нещо. Вярването в нещо не спасява. Спасителната вяра е само една: тази в Исус Христос. Вярата, че Исус Христос е дошъл на тази земя; вярата, че е умрял за греховете на всеки човек на Голготския кръст; вярата, че е победил смъртта; вярата, че е възкръснал; вярата, че ще възкреси всеки един от нас. Без вяра в спасителното дело на Христос ние, от всички човеци, сме най-много за съжаление. Няма спасителна вяра без Исус Христос. Исус Христос е основата на човешкото Спасение. Повярвал ли си в това, ти си на добър път - имаш добра посока; но това е само началото, необходимо е да направиш решителната стъпка: **"Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли."** Стигнал ли си дотук, трябва да продължиш до края. Павел е на мнение, че човекът, решил да следва Христос, трябва да се кръсти. Повярвайте ми, апостолът няма предвид ритуалът кръщение. Тук въобще не се има предвид самото действие. Тук се има пред вид нещо много по-голямо и по-силно. Символът, скрит в кръщението, е съществен, и тук се има пред кръщението с пълно потапяне - така, както са се кръщавали първите християни. При това кръщение човек се потапя изцяло във водата и след това излиза. Не се има предвид просто измиването, а значението е, че потопеният във водата човек умира за греха и след това, изваден или излизащ от водата, възкръсва за нов живот. Така че, четейки тези редове, трябва да имате пред очите си тази картина. Човекът, решил да следва Исус Христос, се кръщава и с това декларира, че е умрял за стария си живот в греха и не е вече свързан с него. Излизайки от водата, е възкръснал за нов живот заедно с Христа. Това не са просто действия, а декларация за бъдещия живот и начало на един устремен живот след Бога. Важно и съществено е това, което се случва след кръщението. След като човек е повярвал в Исус Христос, след като се е кръстил и умрял за греха, е възкръснал за нов живот. След това се случва нещо много съществено: **"с Христос сте се облекли."** След това започва един процес на ежедневно обличане с Христос. Какво означава да се облечем с Христос? Това е един процес на уподобяване на Исус. Ние трябва да се стремим да ставаме във все по-

голяма степен подобни на Спасителя. Да ставаме като Него. Въплътилият се Бог Исус Христос носи в себе си образа на съвършения човек - такъв, какъвто трябваше да бъде - чист и без грях. Ние трябва да приличаме на този човек. Затова и трябва да се обличаме с Христос. Ние сме Божии чада - а истинските Божии чада живеят с вяра в Исус Христос, умрели са за греха, възкръснали са за нов живот и се стремят ежедневно да се обличат с Христа. Да си Божие дете означава съзнателно да облечеш Исус Христос, да Го следваш, независимо какво би ти струвало това, да живееш в Божията светлина, устремен към вечния живот. Да си Божие дете означава да се стараеш да приличаш на Христос, да бъдеш свят.

3. Как на практика да живеем живота си, след като сме станали Божии деца. Има няколко много практични неща, без които едно семейство не би могло да съществува - това, разбира се, се отнася и до Божието семейство.

3.1. *На първо място трябва да се научим да общуваме.* Ако има семейство, в което членовете не общуват един с друг, то нещата в това семейство не могат да се получат. Членовете на едно семейство трябва не само да общуват помежду си, но това общуване трябва да е искрено и интензивно. Това се отнася и до Божието семейство. Ние трябва да общуваме един с друг. На първо място, трябва да общуваме с Бога. Общуването с Бога може да се осъществи по два начина - чрез молитвата и чрез четене на Библията. Молитвата е важна. Тя не може да бъде епизодична, тя трябва да е редовна и искрена. Ако сме Божии деца, ще общуваме с Небесния си Баща. В едно здраво семейство децата общуват ежедневно с баща си. Ако ние принадлежим към Божието семейство, ще общуваме с Бога колкото се може по често, ще споделяме с Него мъките и болките си, страданията и радостите си, няма да крием нищо от Него. Молитвата не трябва да бъде тежест, нещо, което да правим по задължение, а нещо, което ни свързва с Бога и ни доближава до Него. Такова е положението и с четенето на Библията. Божието слово е важен начин за общуване с Бога. Божието слово ни говори и ако ние го четем редовно, ако го отваряме, а не го държим за украса, тогава ние ще получаваме отговори на въпросите които имаме, отговори които сам Господ ни дава. Важно е, разбира се, и общуването с другите членове на семейството, с другите божии деца - това става на общите събирания в църквата или в домашни групи. Споделянето с другите членове на семейството е важно. Ние се насърчаваме и окуражаваме, ние се поддържаме, ние сме едно семейство и вървим по един общ път. На първо място в Божието семейство ние трябва да се научим да общуваме.

3.2. *На второ място трябва да се научим да се обичаме.* Това е важно условие. Без любов не може да съществува нито едно семейство, най-малко Божието. Ако ние не се обичаме и не обичаме, то ние не сме част от Божието семейство. Любовта е важен белег на християнина и на Божието семейство. Нашата любов като Божии деца трябва да бъде насочена в три направления - към Бога, към нашите братя и сестри по вяра и към всички останали хора. Ако нямаме любов към Бога или към другите хора, това означава, че ние не сме част от Божието семейство. Ако направите всичко, което може да се направи на този свят, дори и да имате велики дела за Господа, а нямате любов, нищо не сте постигнали. Любовта е много важна, особено в Божието семейство.

3.3. *На трето място, ние трябва да се оприличаваме на Исус Христос, да бъдем като Бога.* Когато се роди дете в семейството, тогава всички хора, които по някакъв начин са свързани със семейството, започват да се питат: "Ама на кого прилича това дете?" Всяко едно дете прилича на родителите си. Няма дете, което да не прилича поне на някого от семейството. Ако ние сме Божии деца, то ние трябва да приличаме на Бога. Има много християни, които твърдят, че са Божии деца и последователи на Исус Христос, но никой по нищо не може да разбере, че е така - те приличат на всичко друго но не и на Божии

деца. Ако ние сме Божии деца, то трябва да приличаме на нашия Небесен Баща. Тази промяна, оприличаването на Бога, не става за един миг, това е един дълъг процес, но ако желаем да се оприличаваме на Бога, то Той ще работи в нас и ще ни променя, за да станем съобразни с това, което е Той. Погледнете живота си и преценете - доколко приличам на Исус Христос, доколко съм истински посветен на Бога. Ако не се оприличавам на Исус Христос, то не мога да имам претенции, че съм Божие дете. Оприличавате ли се на Бога - ако сте Божии деца, значи го правите; ако не го правите, не сте Божии деца. Толкова просто е разделението понякога.

3.4. Свободата на християнина. Другото, което е характерно за децата на Бога, е че те са свободни. Те не са обременени от правила и закони, не се нуждаят от предписания - те са облекли Исус Христос и Го следват. Децата на Бога са с написан на сърцата закон, те знаят, че техните проблеми и трудности на тази земя са временни, защото са тръгнали по пътя към своя Небесен Баща. Те не трупат богатства на тази земя - освободени са от страстта към трупане на земни богатства, живеят с поглед, насочен към небето, и знаят, че са тръгнали на път към небесният си дом при Небесния си Баща.

4. Наследници по обещание. Апостол Павел завършва с думите: "**И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание.**" Ако сме Божии деца, то ние сме наследници на всичко онова, което Бог е обещал. Апостолът започва с вярата и завършва с вярата. Започва с нашата вяра и ни напомня, че нашата вяра трябва да е като тази на Авраам. Вярата е началото и краят - не делата, не законът, не нашите желания или възможности. В началото и края е вярата в Бога. Ако вярваме в Бога, ако сме Негови деца, ако Го следваме, ако общуваме с Него и с другите Негови деца всекидневно, ако обичаме Бога и ближния си, ако се оприличаваме на Христос и всеки следващ ден ставаме все повече като Него, ако живеем постоянно в свободата си на християни, ако сме Му верни, ако живеем според Неговата воля и не забравяме всичко онова, което Бог чрез Христос е направил за нас, тогава ще станем наследници на всички онези богати обещания, които Авраам получи, защото повярва. Затова бъдете вярващи, а не невярващи, бъдете Божии деца и част от Неговото семейство, живеете за Бога и за вечността. Бъдете за Божия слава. Нека Бог да ни дава силата да бъдем Божии деца. Амин.